

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**Festa Major
en honor de la
Mare de Déu de la Riera
2008**

**Salutació
Parlament de benvinguda**

Josep Poblet i Tous

President de la Diputació de Tarragona

Benvinguda sigueu, Maria, mare del Salvador.

Permeteu-me que enceti aquesta salutació adreçant-me a Vós d'aquesta manera tan clara i directa, sense més títols. Sé que en teniu molts de títols, atorgats per la pietat, la devoció i la fe: des d'aquell antic i majestuós, Reina del Cel, que es canta en rosaris, goigs, virolais i pregàries, fins el més humil i local com és el de ser alcaldessa d'honor d'aquest poble, les Borges del Camp. Els deixo tots, els títols, i us anomeno com ho feien els primers cristians, els primers apòstols: Maria, mare del Salvador.

D'aquesta manera no solament faig universal el Vostre nom sinó que també el faig atemporal, és a dir, d'ahir, d'avui i de demà. Un nom atemporal, de referència, és com el fil que cus els segles i els connecta amb nosaltres, embastant-nos amb la realitat per a, finalment, ser nosaltres els qui passem aquest cap de fil als nostres fills, a les noves generacions per a que segueixin l'obra.

El fil d'aquesta madeixa adquireix una força extraordinària quan es tracta del conductor de la nostra fe, de la nostra espiritualitat i cultura i que ens va insertant en el tapís de la història personal i col·lectiva, fent-nos visibles i permanents.

Maria, mare del Salvador. Jo sóc ben poc per a donar-vos la benvinguda, perquè Vós hi éreu abans que jo, que nosaltres, hi sou ara i continuareu sent-hi quan tots haguem marxat. Però, hi ha una tradició a les Borges del Camp, en aquest poble, que em sembla bonica i digna de tenir en compte: cada any sou traslladada en imatge de representació de l'ermita a la parròquia i, a partir d'aquest acte, comencen les festes de setembre.

Doncs bé, jo vull imaginar l'ermita que us van construir els borgencs vora la Riera d'Alforja –i per això el sobrenom que dueu–, com un petit cel, una delegació del cel, si m'ho permeteu, on els borgencs hi accedeixen per a pregar, demanar-vos alguna cosa o conversar dels seus problemes i raons, sempre de manera seriosa i formal, com s'escauria en un bocí de cel particular. Ara bé, quan arriba la festa dels borgencs, que justament se us dedica, aleshores sou traslladada a la casa pròpia, a una residència temporal d'aquí a la terra, diguem-ne, que és la parròquia. Es tracta, d'una residència col·lectiva, de tots i de cadascun dels borgencs que s'hi volen atansar, perquè les portes hi són sempre obertes.

Quan sortiu de l'ermita per fer el camí cap a la parròquia, penso que us feu especialment humana. En el benentès que sempre sou humana i especialment atenta als nostres problemes quotidians, com van recollir els evangelis, ara bé, el contacte del recorregut, amb tot el poble al voltant, ha de fer-vos, i fer-nos també a nosaltres, més atents a la humanitat i els seus problemes. Com en l'episodi de Canà.

Però què vol dir aquesta humanitat? Es tracta de paraules només, de gestos i de formalismes?

En aquest temps, i de ben segur que en qualsevol altres temps passats o per venir, allò que veritablement és important no sempre es troba a la vista o és fa visible a les primeres de canvi. I encara pitjor, si ho veiem, sovint encara ho neguem una, dues i fins a tres vegades, perquè sabem que acceptar el seu compromís ens exigiria treball, sacrifici i renúncia. No pensem que darrera d'aquesta renúncia personal, del sacrifici i el

treball, hi ha la veritable pau de consciència i de sentit personal i col·lectiu. Penso que cal fer un esforç per descobrir el misteri de les coses veritablement importants. Com fan els científics, els investigadors de qualsevol camp de la ciència i la tecnologia; com fan els teòlegs i els místics. Com fa el pagès quan sembra la llavor i espera el fruit sense deixar de treballar i confiar.

Sempre hi haurà misteri. Mai no ho resoldrem tot, per lluny que anem, per molt que investiguem, per espais que conquerim a la terra o en les galàxies. Per això sempre necessitarem uns ulls que ens guiïn, una mare que invocar, i confiar, treballar, lluitar..., per seguir avançant. Tots junts, creients i no creients, com en el seguici que us acompanya en el trasllat de l'ermita a la parròquia. Res humà, Maria, us pot ser aliè, i aquesta és la nostra millor esperança.

Jo us vinc a pregar, Maria, per a que tots plegats recuperem valors com el treball ben fet, al taller, al despatx o al camp; per la responsabilitat dels comportaments personals i col·lectius; per la confiança amb els altres i, especialment, amb els joves i els nouvinguts; per a que tinguem sentit de poble i de país, per amor a la terra i a la llengua. En definitiva, us vinc a pregar per a que siguem més humans.

Benvinguda sigueu, Maria, mare del Salvador. Benvinguda però, al cor de totes i tots nosaltres.

Josep Poblet i Tous

President de la Diputació de Tarragona